

АНАЛІЗ, ВИЗНАЧЕННЯ ПРОБЛЕМ І ОБҐРУНТУВАННЯ НЕОБХІДНОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЗВІДУВАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФОРМУВАНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ЗАВДАНЬ ЗА ПРИЗНАЧЕННЯМ

Обґрунтовано необхідність проведення дослідження проблем розвідувального забезпечення під час виконання завдань за призначенням формуваннями Національної гвардії України. Проаналізовано основні аспекти організації розвідувальних заходів, їхню роль у забезпеченні ефективності оперативних дій, а також урахування специфічних умов та вимог, що виникають у процесі виконання завдань Національною гвардією України. Акцентовано на необхідності законодавчого закріплення за Національною гвардією України функцій розвідувального забезпечення, розвитку сучасних методів й інструментів розвідки для підвищення оперативної готовності та забезпечення безпеки в умовах сучасних викликів і загроз. Запропоновано рекомендації щодо вдосконалення нормативно-правових актів України, підходів до організації розвідувальної діяльності, що дасть змогу підвищити ефективність діяльності формувань Національної гвардії України в умовах, які склалися чи змінюються.

Ключові слова: розвідувальне забезпечення Національної гвардії України, формування, сили безпеки та оборони, бойові завдання, завдання за призначенням, новітні технології, законодавче врегулювання, апробація.

Постановка проблеми. Відповідно до п. 2 ст. 1 Закону України «Про Національну гвардію України» Національна гвардія України (НГУ) бере участь у взаємодії зі Збройними Силами України у відсічі збройній агресії проти України та ліквідації збройного конфлікту шляхом ведення воєнних (бойових) дій, а також у виконанні завдань територіальної оборони [1].

Відповідно до абзаців 2 та 3 п. 5 ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України» у мирний час Національна гвардія України входить до складу сил безпеки й виконує правоохоронні функції, а також розвиває спроможності, необхідні для виконання завдань у складі сил оборони [2].

Із введенням воєнного стану НГУ приводиться у готовність до виконання завдань за призначенням в умовах дії правового режиму воєнного стану, входить до сил оборони, виконує завдання та підпорядковується згідно з положеннями Закону України «Про правовий режим воєнного стану» та Закону України «Про Національну гвардію України» Головнокомандувачу Збройних Сил України, крім військових частин (підрозділів), які здійснюють конвоювання та охорону дипломатичних представництв [2].

Успішне виконання завдань за призначенням, збереження боєздатності наявних сил і засобів досягається виконанням комплексу заходів, що організовуються й здійснюються у повному обсязі незалежно від умов обстановки під час підготовки та безпосередньо під час виконання завдань за призначенням.

Розвідувальне забезпечення є ключовим елементом успішного виконання бойових завдань формуваннями НГУ, воно повинно бути невід'ємною частиною усебічного забезпечення своїх сил під час застосування як складника сил оборони держави з метою своєчасного забезпечення розвідувальною інформацією, необхідною для якісного та ефективного виконання завдань за призначенням. Повномасштабне вторгнення і зростання загроз, таких як тероризм, гібридні війни й кібератаки, потребує посилення розвідувальних спроможностей формувань НГУ.

Проте є низка проблем, пов'язаних з організацією, управлінням та реалізацією розвідувальної діяльності, серед яких недостатня співпраця з іншими структурами, обмеження ресурсів, недостатня інтеграція новітніх технологій, а інколи недостатність ресурсів (повноважень) для використання передових технологій.

Брак єдиної концепції розвитку розвідувального забезпечення у межах НГУ та низька інтеграція міжнародного досвіду ускладнюють процес прийняття рішень командування і впровадження нових технологій. Таким чином, постає необхідність обґрунтування дослідження цих проблем, що дасть можливість розробити ефективні механізми їх вирішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика розвідувального забезпечення привертала увагу багатьох дослідників як в Україні, так і за кордоном. У статті А. О. Данилевського [3] розкрито аналіз проблем нормативно-правового регулювання розвідувального забезпечення НГУ. У праці О. В. Кривенка, Ш. П. Клібанського, В. Л. Ігнатенко, В. П. Гриняка [4] обґрунтовано необхідність існування підрозділів розвідки органів військового управління і військових частин Національної гвардії України, що в межах визначених законодавством повноважень ведуть діяльність з метою розвідувального забезпечення застосування НГУ, а також визначено шляхи виправлення нормативно-правової неузгодженості щодо такої діяльності.

У статті К. В. Власова, Р. О. Гончара, О. Є. Забули [5] розглянуто і подано для обговорення питання розвитку технології ведення технічної розвідки підрозділами НГУ шляхом запровадження системного способу ведення технічної розвідки з використанням безпілотних літальних апаратів, що під час повномасштабного вторгнення широко використовується силами оборони. У публікації Р. О. Гончара [6] узагальнено й обґрунтовано концептуальні підходи до розроблення методики формування перспективної системи розвідки Національної гвардії України, а також розкрито зміст підходів до формування перспективної системи розвідки.

У виданні С. С. Гаценка, О. Г. Металіди, В. П. Дудника, М. В. Мороза [7] обґрунтовано рекомендації щодо систематизації чинників, що впливають на ефективність розвідувального забезпечення оперативного угруповання військ в операції на основі аналізу досвіду російсько-української війни, та запропоновано підходи до добування розвідувальної інформації з відкритих джерел в інтересах розвідувального забезпечення угруповання військ в операціях.

У дослідженні [8] С. С. Гаценко, О. Г. Металіди, С. О. Богатирьова, І. І. Василяйко на основі аналізу досвіду ведення комплексної розвідки розробили підхід до комплексного застосування наявного ресурсу сил та засобів розвідки в інтересах ефективного вогневого ураження противника.

У праці Ю. І. Муравської [9] досліджено теоретичні аспекти поняття військової розвідки, парадигму її розвитку в Україні, а також особливості функціонування у сучасних критичних умовах воєнного стану, що проявляється у необхідності побудови ефективної політики безпеки й оборони та стосується не лише дослідження військових методів збору та оброблення інформації, а й, зрештою, інституційного забезпечення воєнної розвідки.

Дослідник Чендлер П. Етвуд у статті [10] пропонує інтегровані підходи до розвідувального забезпечення, акцентуючи увагу на використанні автоматизованих систем управління, аналітичних платформ та оперативному обміні даними між різними структурами. У статті [11] наголошено, що на сучасному етапі ведення війн роль і вага всіх видів розвідки значно зростає, водночас російсько-українська війна не виняток з цього правила, тому українська воєнна розвідка має широкі спроможності для виконання своєї місії у сучасній війні, що вказує на важливість розвитку розвідувального забезпечення у НГУ.

Досвід країн НАТО свідчить про важливість міжвідомчої координації та застосування сучасних технологій для підвищення ефективності розвідувальної діяльності.

У зазначених вище джерелах аналізуються та розкриваються питання інформаційного обміну, нормативно-правового забезпечення та використання деяких провідних технологій. Зважаючи на глибину наведених вище матеріалів, виникає потреба у комплексному підході до дослідження проблем розвідувального забезпечення формувань НГУ з урахуванням сучасних викликів і специфіки завдань, які вони виконують, та визначає необхідність подальшого дослідження окресленого питання.

Метою статті є проведення аналізу, визначення проблем і обґрунтування необхідності проведення дослідження розвідувального забезпечення формувань Національної гвардії України під час виконання завдань за призначенням.

Виклад основного матеріалу. Згідно з додатком 2 до Стратегічного оборонного бюлетеня України [12], де подано Матрицю основних спроможностей сил оборони, у п. 2 Національній гвардії України

визначено реалізувати до кінця 2025 р. розвідувальні, аналітичні та ударні спроможності, але відповідно до ст. 5 Закону України «Про розвідку» розвідувальними органами є:

- 1) Служба зовнішньої розвідки України;
- 2) розвідувальний орган Міністерства оборони України;
- 3) розвідувальний орган центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону.

Здійснення розвідувальної діяльності іншими, ніж тими, що передбачені ст. 5 [13], державними органами, військовими формуваннями, підприємствами, установами, організаціями будь-якої форми власності або фізичними особами забороняється, крім проведення розвідувальних заходів та здійснення спеціальної розвідки іншими суб'єктами розвідувального співтовариства у випадках, передбачених цим Законом.

Згідно з пп. 4 п. 2 ст. 4 Закону України «Про розвідку» з метою ефективного виконання завдань розвідки в Україні функціонує розвідувальне співтовариство, суб'єктами якого є визначені Радою національної безпеки і оборони України інші складники сектору безпеки і оборони, що залучаються розвідувальними органами до виконання розвідувальних завдань та посилення розвідувальних спроможностей держави, а відповідно до наведеного вище змісту ст. 18 Закону України «Про національну безпеку України» НГУ і є цим суб'єктом.

У своїй статті [3] А. О. Данилевський дійшов висновків, що розвідувальна діяльність у розумінні Закону України «Про розвідку» – це передусім діяльність, спрямована на отримання розвідувальної інформації щодо зовнішніх загроз для національної безпеки і оборони України. Вона не охоплює інформацію, яка може бути одержана з відкритих джерел, офіційним шляхом, і служить для задоволення потреб розвідувальних органів у сферах, які належать до їхньої компетенції.

У сфері воєнної розвідки розвідувальна діяльність здійснюється розвідувальним органом Міністерства оборони (МО) України, який веде зазначену діяльність у воєнній сфері, сферах оборони, військового будівництва, військово-технічній та кібербезпеки. Ним є Головне управління розвідки МО України (ГУР МО України).

Водночас ГУР МО України є головним органом управління у системі воєнної розвідки і в межах повноважень та в порядку, визначеному Законом [13] й актами Президента України, координує діяльність суб'єктів воєнної розвідки і залучає визначені суб'єкти, а в особливий період – інші складники сил оборони до виконання покладених на такий розвідувальний орган завдань та здійснення визначених Законом України «Про розвідку» функцій [13].

Отже, відповідно до чинного законодавства в особливий період формування Національної гвардії України можуть виконувати завдання розвідувального забезпечення самостійно у межах своїх повноважень і потреб, що є логічним, оскільки для виконання завдань за призначенням, ведення бойових дій та проведення операцій формуваннями НГУ необхідна достовірна, точна, повна, актуальна інформація. Цього можливо досягти, тільки безпосередньо виконуючи розвідувальні завдання власними органами розвідки й отримуючи інформацію у найкоротші терміни, що впливає на оперативність формування та швидкість прийняття рішення командирами (командувачами) цих формувань. Адже за умови навіть досконало налагодженої взаємодії між усіма формуваннями сил оборони у певному районі однаково втрачається час на ознайомлення з отриманою інформацією, її оброблення, внесення у систему бази даних та отримання висновків. Також необхідно враховувати той чинник, що деякі посадовці інших формувань можуть віднести важливу інформацію для формувань НГУ до неважливої у зв'язку з певними недостовірностями даних чи браком даних від суміжних підрозділів, які теж не приділили уваги певній інформації і в результаті не відобразять ту важливу інформацію у своїх довідках.

Зазначену проблему тривалий період часу намагаються вирішити різними способами [створенням зведених координаційних груп (штабів), обміном спеціалістів до суміжних формувань], але найдієвішим і водночас ризикованим є створення закритих груп у захищених месенджерах (каналах). Ризик витоку інформації виникає, коли з'являється велика кількість учасників і їх додає будь-хто. Цей ризик мінімізується жорстким контролем, паролями, подвійною верифікацією і можливістю додавати учасників обмеженому колу осіб.

Для ліпшого розуміння проблеми отримання інформації формуваннями Національної гвардії України (суб'єкта розвідувального співтовариства) доцільно навести як приклад аргументи та приклади, використані Courtney Weinbaum та John Shanahan у статті [14], останній являється директором відділу оборонної розвідки в офісі заступника міністра оборони з питань розвідки Сполучених Штатів Америки. Вони наводять приклади обміну інформацією між відомствами, що призводить до несвоєчасного реагування на загрози, які виникають, а саме масштабом інформації, обсягом і швидкістю, а також із постійно зростаючою складністю даних – різноманітністю та достовірністю. Постає завдання здобувати, керувати, об'єднувати та аналізувати дані між агентствами, союзниками та партнерами. Згідно з їхнім досвідом дані генеруються у дуже багатьох різноманітних форматах, у занадто багатьох відключених або недоступних системах, без стандартизованих структур і без загальної узгодженої онтології. Така ситуація загрожує марними зборами інформації, несвоєчасністю, пропуском вказівок і попереджень, а також браком актуальності для прийняття рішень. Результатом є нездатність об'єднати дані для створення розвідувальних відомостей із багатьох джерел на ранніх етапах циклу розвідки та якомога ближче до аналітичного центру. Аналітики отримують надто складне та громіздке завдання, що має дуже багато перешкод, які необхідно подолати, щоб надавати своєчасні та доречні аналітичні судження чи оперативну розвідувальну інформацію формуванням і політикам.

Порушене питання можливо вирішити наданням необхідним структурам доступу до інформації, яка щойно надійшла, органом розвідки іншої взаємодіючої структури. У нашому випадку такий метод пришвидшить оброблення даних та дасть змогу аналітику [офіцеру відділення (відділу) розвідки формування] ліпше зрозуміти загальну картину в районі виконання завдань і завчасно передбачити загрозу для свого формування, що вкотре підтверджує необхідність проведення дослідження та врегулювання, точніше вирішення проблем розвідувального забезпечення під час виконання завдань за призначенням формуваннями НГУ.

Такої ж думки дійшов А. О. Данилевський у своїй праці [3], який після проведеного аналізу стверджує, що якщо стратегічний та оперативний рівні є прерогативою виключно відповідних розвідувальних органів, і проведення розвідки такого рівня можливе лише за їхньою ініціативою, то на тактичному рівні для забезпечення власної діяльності підрозділи НГУ можуть (а на глибоке переконання авторів статті, повинні) здійснювати розвідку самостійно. Проте для однозначного розуміння та застосування це положення необхідно закріпити у законодавстві.

Схожу думку має і Р. О. Гончар, який у своєму дослідженні [6] стверджує, що проблемним питанням є організація взаємодії із розвідувальними органами складників сектору безпеки і оборони. Не деталізовано за часом порядок надходження необхідної органам управління НГУ розвідувальної інформації.

У таких умовах важко говорити про ефективність застосування підрозділів. Як справедливо зазначено у наукових працях, у сучасних умовах чинник своєчасного отримання розвідувальної інформації не менш важливий, ніж ураження і маневр. Для ефективного використання на полі бою засобів розвідки сили і засоби ураження накопичуються у визначений час, район та у необхідній кількості, що дає змогу досягти переваги над противником. Необхідно зазначити, що недовикористання інформаційних технологій призводить до помилкового накопичення сил і засобів, використання ресурсів та сприяє втраті ініціативи й переваги на полі бою.

Також однією з основних функцій, що покладені на Національну гвардію України, є участь у забезпеченні громадської безпеки (ЗГБ) й охорони громадського порядку (ОГП) під час проведення зборів, мітингів, походів, демонстрацій та інших масових заходів, які створюють небезпеку для життя і здоров'я громадян [1]. Кожний з цих заходів може перерости в масові заворушення, що, зі свого боку, призведе до ускладнення обстановки в районі виконання завдань формуваннями НГУ. Згідно із Законом [1] Національна гвардія України є основним суб'єктом з припинення масових заворушень. Як правило, НГУ діє у взаємодії з іншими правоохоронними органами й органами державної влади та місцевого самоврядування, від яких отримує інформацію про стан і зміну обстановки в районі виконання завдань. Однак ця інформація майже завжди має різні ступені конфіденційності, що ускладнює її взаємообмін між силами, які беруть участь у ЗГБ та ОГП під час масових заходів і припинення масових заворушень [15]. Взаємообмін інформацією ускладнюють: важкі умови обстановки, брак технічних засобів, погано

організована взаємодія між органами та небажання деяких керівників ділитися цією інформацією і здійснювати зайві «рухи». І знову під час виконання завдань за призначенням формування НГУ стикаються з проблемою добування та оброблення інформації, оскільки, маючи власні розвідувальні підрозділи, їх застосування під час виконання правоохоронних функцій обмежено чинним законодавством України. Для усунення цієї невідповідності було видано наказ командувача Національної гвардії України, який частково вирішив проблему, оскільки він регламентує діяльність формувань НГУ під час ЗГБ та ОГП і нічим не зобов'язує та не стимулює інші структури сил безпеки України сумлінно виконувати завдання щодо збору, оброблення й аналізу інформації, а головне – це вчасне передавання інформації до оперативного штабу для своєчасного реагування на зміни в обстановці та прийняття своєчасних і зважених рішень.

Аналіз чинного законодавства, наукових праць та порядку ведення розвідки формуваннями Національної гвардії України дає можливість виділити такі основні проблеми розвідувального забезпечення НГУ.

1. Брак законодавчо закріплених повноважень для здійснення формуваннями Національної гвардії України самостійно розвідувальної діяльності у мирний час. Формування НГУ мають право здійснювати розвідувальну діяльність в особливий період у сфері воєнної розвідки тільки за дорученням Головного управління розвідки Міністерства оборони України, а самостійно для задоволення власних потреб – тільки на тактичному рівні, що обмежує обізнаність ситуації у районі виконання завдань.

2. Брак законодавчого чітко врегульованого за часовими показниками порядку обміну розвідувальною інформацією між розвідувальними органами складових сил безпеки і оборони призводить до отримання неактуальної інформації або несвоечасного опрацювання її, можливості дублювання зусиль, втрати часу, розбіжностей у даних, що можуть негативно вплинути на оперативні рішення.

3. Недостатнє використання сучасних технологій. У розвідувальних підрозділах НГУ часто використовуються застарілі методи збору та аналізу інформації, що обмежує їх можливості у реальному часі, оскільки доступ до передових закритих технологій може отримати тільки організація, яка зазначена в законодавчих актах. Ця проблема призводить до втрати оперативності, точності даних, нездатності реагувати на швидкі зміни обстановки, недоотримання критично важливої інформації про загрози.

4. Низький рівень підготовки особового складу органів розвідки, що є результатом недостатнього обсягу навчань у використанні новітніх технологій, аналізі даних та роботі з сучасними інформаційними системами. Зазначена проблема надалі призводить до зниження ефективності виконання розвідувальних завдань, ризику помилкових висновків або уповільнення процесу аналізу інформації. Це викликано браком спеціалізованих курсів для Національної гвардії України із використання штучного інтелекту, програмного забезпечення для розвідувального забезпечення, а також низьким відсотком залучення військовослужбовців НГУ до курсів за кордоном.

5. Обмеженість ресурсів для технічного оснащення спричинена недостатнім фінансуванням або затримками у забезпеченні сучасними технічними засобами, як-от дрони, сенсори, системи збору інформації, що призводить до неможливості ефективного виконання завдань у складних умовах, таких як бойові операції або моніторинг у важкодоступних районах (місті).

6. Повільна адаптація до нових викликів. У зв'язку з недостатньою комплектацією та постійним залученням до виконання завдань за призначенням формувань НГУ розвідувальні підрозділи не завжди встигають навчатися та вивчати технології у спокійній обстановці. Як результат, доводиться адаптувати свої методи та стратегії до змін у районі бойових дій чи змін у зовнішньополітичній обстановці. Ця проблема підвищує уразливість до нових форм гібридних загроз, зокрема кібератак чи інформаційної війни, а під час виконання розвідувальними підрозділами завдань за призначенням призводить до неможливості використання технологій чи навіть втрати. Прикладом може слугувати недостатня увага до збору розвідувальних даних у кіберпросторі або моніторингу соціальних мереж, що є актуальним у районі виконання завдань.

7. Низька ефективність чи іноді брак об'єднаних груп із фахівцями різних напрямів. Розвідники, аналітики, технологи і кіберфахівці працюють ізольовано, що ускладнює інтеграцію та обмін знаннями, що призводить до втрати синергії між різними напрямками розвідки, що знижує ефективність аналізу й

оперативність прийняття рішень. Окреслена проблема виникає через відсутність спільних операційних центрів (груп), які могли б об'єднувати різні спеціалізації.

8. Нестабільність інформаційного забезпечення. Недостатньо розвинена система збору, аналізу й зберігання даних, що може спричинити витоки інформації або втрату її актуальності, що призводить до збільшення ризику компрометації розвідувальних даних та може бути використано противником. Така проблема виникає через ненадійні канали зв'язку або брак кіберзахисту у системах розвідувального забезпечення та знову ж через низьке забезпечення передовими технологіями і засобами зв'язку.

Зазначені вище проблеми вимагають негайного проведення дослідження розвідувального забезпечення під час виконання завдань за призначенням формуваннями Національної гвардії України та створення актуального методу оцінювання спроможності з розвідувального забезпечення формувань НГУ під час виконання завдань із забезпечення державної безпеки, що надасть допомогу та підтримку для посадових осіб, які відповідають і безпосередньо готують розвідувальні органи до виконання завдань за призначенням.

Під час розроблення такого методу планується постійне контактування з вищими військовими навчальними закладами інших формувань, які входять до складу сил безпеки і оборони України та займаються розвідувальним забезпеченням. Особлива увага буде приділена формуванням НГУ, які безпосередньо виконують завдання за призначенням у складі сил оборони держави. Доцільним є провести практичну апробацію отриманих наукових результатів.

Висновки

Наявна система розвідки Національної гвардії України здатна забезпечити органи управління та командирів необхідною розвідувальною інформацією лише в обмеженому обсязі. Для підвищення ефективності розвідувального забезпечення формувань Національної гвардії України необхідним є усунення раніше зазначених проблем наявної системи та розроблення методу оцінювання спроможності з розвідувального забезпечення формувань Національної гвардії України під час виконання завдань із забезпечення державної безпеки, оскільки саме від оперативності надходження достовірної й актуальної інформації залежить своєчасність і доцільність прийняття рішення командирами на місцях та надалі виконання поставленого завдання й, головне, збереження життя і здоров'я передусім громадян України, військовослужбовців Національної гвардії України та усіх інших сил безпеки і оборони України.

З метою підвищення ефективності розвідувального забезпечення Національної гвардії України планується подальше дослідження та розроблення:

- гіпотез і логіки дослідження розвідувального забезпечення Національної гвардії України про виконання завдань із забезпечення державної безпеки, а також ефективних механізмів їх вирішення;
- подання пропозицій і механізмів вирішення проблем розвідувального забезпечення Національної гвардії України;
- практичне оцінювання спроможності з розвідувального забезпечення формувань Національної гвардії України під час виконання завдань із забезпечення державної безпеки.

Перелік джерел посилання

1. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 17. Ст. 594.
2. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.
3. Данилевський А. О. Розвідувальне забезпечення підрозділів НГУ: проблеми нормативно-правового регулювання. *Чесць і закон*. 2024. № 2 (89). С. 44–49.
4. Кривенко О. В., Клібанський Ш. П., Ігнатенко В. Л., Гриняк В. П. Нормативно-правове регулювання розвідувального забезпечення Національної гвардії України. *Чесць і закон*. 2020. № 2 (73). С. 129–134.

5. Гончар Р. О., Власов К. В., Забула О. Є. Спосіб ведення технічної розвідки підрозділами Національної гвардії України з використанням безпілотних літальних апаратів. *Честь і закон*. 2019. № 3 (70). С. 50–54.
6. Гончар Р. О. Концептуальні підходи до розроблення методики формування перспективної системи розвідки Національної гвардії України. *Честь і закон*. 2019. № 3 (70). С. 14–20.
7. Гаценко С. С., Металіді О. Г., Дудник В. П., Мороз М. В. Підвищення ефективності розвідувального забезпечення операції угруповання військ: методичний підхід. *Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського*. Київ : НУОУ, 2024. № 2 (81). С. 117–123.
8. Гаценко С. С., Металіді О. Г., Богатирьов С. О., Василяйко І. І. Застосування програмного забезпечення для комплексного ведення розвідки в інтересах вогневого ураження противника. *Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського*. Київ : НУОУ, 2024. № 1 (80). С. 87–93.
9. Муравська Ю. І. Парадигма розвитку військової розвідки в Україні. *Збірник наукових праць*. Тернопіль : ЗУНУ, 2022. № 1 (29). С. 102–106.
10. Atwood C. Activity-Based Intelligence Revolutionizing Military Intelligence Analysis. URL: <https://surl.lu/feqpdu> (Accessed: 01.11.2024).
11. Defense Express. Роль та внесок воєнної розвідки України у відбиття збройної агресії РФ проти України. URL: <https://surl.li/rbsqqs> (Accessed: 09.01.2025).
12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» : Указ Президента України від 17.09.2021 р. № 473/2021.
13. Про розвідку : Закон України від 17.09.2020 р. № 912-IX. *Офіційний вісник України*. 2020. № 86. Ст. 2761.
14. Weinbaum C. та Shanahan J. Intelligence in a Data-Driven Age. URL: <https://surl.li/otojgy> (Accessed: 10.01.2025). [in English].
15. Луговський І. С., Клібанський Ш. П., Мудрик В. Г. Обґрунтування способів організації та здійснення моніторингу обстановки органами розвідки Національної гвардії України під час проведення масових заходів. *Честь і закон*. 2021. № 3 (78). С. 24–29.

Стаття надійшла до редакції 24.02.2025

UDC 355.4

D. Datchuk, O. Bondarenko, I. Luhovskyi

**ANALYSIS, DETERMINATION OF PROBLEMS AND JUSTIFICATION
OF THE NEED TO CONDUCT A STUDY OF THE INTELLIGENCE SUPPORT OF THE
NATIONAL GUARD OF UKRAINE FORMATIONS WHEN PERFORMING THEIR DESIGNATED
TASKS**

The article examines the justification of the need to conduct a study of the problems of intelligence support during the performance of assigned tasks by formations of the National Guard of Ukraine. The authors analyze the main aspects of the organization of reconnaissance activities, their role in ensuring the effectiveness of operational actions, as well as taking into account the specific conditions and requirements that arise in the process of performing National Guard of Ukraine tasks. In particular, emphasis is placed on the need for legislative consolidation of intelligence support functions, development of modern intelligence methods and tools to increase operational readiness and ensure security in the conditions of modern challenges and threats. Recommendations are offered to improve the regulatory and legal acts of Ukraine, approaches to the organization of intelligence activities, which will allow to increase the effectiveness of the activities of National Guard of Ukraine formations in the conditions that have developed or are changing.

Keywords: *intelligence support of the National Guard of Ukraine, formation, security and defense forces, combat tasks, assigned tasks, the latest technologies, legislative regulation, approval.*

Датчук Денис Андрійович – ад'юнкт, Національна академія Національної гвардії України
<http://orcid.org/0009-0006-6884-755X>

Бондаренко Олександр Геннадійович – доктор наук з державного управління, доцент, начальник кафедри оперативного мистецтва, Національна академія Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0003-1755-3333>

Луговський Ігор Станіславович – кандидат військових наук, доцент, доцент кафедри управління логістикою, Національна академія Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0001-5052-322X>